

Andrej a nadávka

Julie C. Donaldsonová

Podle skutečné události

„*Já pokáním, modlitbou vše napravím.*“

(Písně pro děti, 31.)

„**M**yslíš si, že jsi lepší než všichni ostatní, protože nenadáváš,“ řekl Nikolaj o přestávce.

„To není pravda,“ řekl Andrej.

„Tak proč neřekneš ani jednu nadávku? Aspoň jednu. To tě nezabije. Všichni ostatní nadávají.“

Andrej pokrčil rameny.

„Prostě nechci.“

Andrej věděl, že nadávat je špatné a že to odhání Ducha Svatého. Chtěl, aby byl Duch Svatý s ním. A tak nenadával.

Andrej byl ve škole nový a Nikolaj byl v jeho šesté třídě zatím jediný, kdo s ním chtěl kamarádit. Ale Nikolaj si ho kvůli nadávkám každý den dobíral.

A každý den bylo pro Andreje obtížnější mu odporovat. Kromě toho se Andrej bál, že Nikolaj s ním už nebude chtít kamarádit a že pak bude opravdu sám.

„Aspoň jednu nadávku,“ řekl Nikolaj po škole. „A pak ti dám pokoj.“

Andreje jeho naléhání už tak unavovalo, že jednu nadávku řekl – jednu, která nebyla *až tak* moc špatná.

Nikolaj přikývl. „Prima,

teď patříš mezi nás.“

S Andrejem pak začali mluvit i Nikolajovi kamarádi. Sedli si k němu při obědě a o přestávce s ním hráli fotbal. Ale být s Nikolajovými kamarády bylo jako snažit se přejít pohyblivý písek.

Čím víc času s nimi trávil, tím více se choval a mluvil jako oni. A oni všichni nadávali. Hodně. Jeden druhému se posmívali a uráželi se. Mluvili hrubě o učitelích. Hodně se rozčilovali a chovali se neurvale. Andrej začínal častěji pocítovat hněv a nacházet čím dál tím více důvodů k tomu, aby nadával.

Jednoho večera, když rodiče nebyli doma, se Andrej pustil do hádky se svou starší sestrou Kátou ohledně toho, na který program se budou dívat. Než si to Andrej stačil uvědomit, z pusy mu vylétla nadávka.

Kátu to očividně šokovalo. „Tohle řeknu mamce.“

Andrej běžel do svého pokoje a zabouchl za sebou dveře. Co to do všech vjelo? Proč ho všichni pořád tak štvou? Když se rodiče vrátili, Andrej pootevřel dveře svého pokoje a uslyšel, jak Káta říká: „Mami, Andrej mi nadával.“

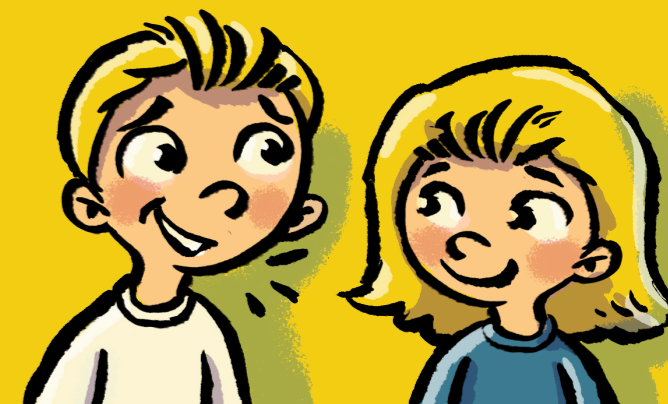
„Cože?“ hlesla maminka překvapeně. „Andrej by nikdy nenadával.“

Andrej zavřel dveře a vrhl se na postel. Začal přemýšlet o tom, jak se změnil od chvíle, kdy začal nadávat. Už dlouho nepocítoval Ducha Svatého.

Andrej si klekl k posteli a začal se modlit. „Drahý Nebeský Otče, je mi moc líto, že jsem se choval hrubě a rozčiloval jsem se. Je mi líto, že jsem začal nadávat. Budu se chovat lépe.“

Jak se Andrej modlil, srdce se mu naplnilo vřelým pocitem. Poprvé od chvíle, kdy začal nadávat, pocítil opravdovou radost. Věděl, že Bůh ho má rád, a pocítoval Ducha Svatého. Cítil, že mu Bůh odpustil, a věděl, že se dokáže změnit a chovat se lépe.

Po modlitbě řekl mamince, jak to bylo, a Kátě se omluvil. Po tom všem se Andrej cítil lépe. Měl z pokání dobrý pocit.

Druhý den ve škole si Andrej neseďl při obědě k Nikolajovi a jeho partě. Místo toho si seďl k několika dětem, které neznal. Andrej věděl, že to nějakou dobu potrvá, ale že si najde kamarády, kteří jsou slušní, přátelští a nenadávají. Takové, jako je on. ■

Autorka žije v Utahu v USA.

CÍL

„Budu používat jména Nebeského Otce a Ježíše Krista uctivě. Nebudu nadávat nebo používat hrubá slova.“ (Má měřítko evangelia.)

Na jednu stranu papíru napiš nebo nakresli, jak se cítíš, když mluvíš slušně. Na druhou stranu napiš nebo nakresli, jak se cítíš, když někdo mluví neslušně.

Přečti si Leviticus 19:12. Proč je důležité, abychom jména Nebeského Otce a Ježíše Krista používali s úctou?

Zeptej se některého z rodičů nebo vedoucích, proč máme mluvit slušně a jak jim to požehnal.

Dávám si za cíl ...
